

Sygn. akt: I C 113/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Jank
Protokolant:	sekretarz sądowy Katarzyna Chachulska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 czerwca 2018 r. w G.

sprawy z powództwa **(...) Bank (...) S.A. w K.**

przeciwko B. B.

o zapłatę

I. oddała powództwo

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) z tytułu zwrotu kosztów postępowania

I C 113/18

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) SA z siedzibą w K. domagał się zasądzenia od pozwanej B. B. (2) kwoty 48 263, 71 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 43646, 64 zł od 2 grudnia (...). do dnia zapłaty. Dochodzona kwota wynikała z zawartej pomiędzy stronami umowy pożyczki z dnia 2 grudnia 2010 roku, której pozwana nie spłaciła.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa zarzucając, iż powód nie wykazał dochodzonego roszczenia. W szczególności pozwana zakwestionowała wiarygodność dołączonych przez powoda kserokopii dokumentów: umowy pożyczki, wypowiedzenia umowy pożyczki, potwierdzenia doręczenia wypowiedzenia umowy pożyczki oraz potwierdzenia dokonania wypłaty pożyczki przez powoda na rzecz pozwanej. Pozwana zakwestionowała także moc dowodową wyciągu z ksiąg bankowych zarzucając, iż w postępowaniu cywilnym stanowi on jedynie dokument prywatny i nie ma mocy dokumentu urzędowego. Pozwana zarzuciła też, że powód nie wykazał aby wykonał ponieważ ewentualny przelew środków pieniężnych środków pieniężnych na rachunek bankowy pozwanej nie stanowi przeniesienia własności tym że środków w rozumieniu art. 720 kodeksu cywilnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 18 marca 2017 roku (...) Bank (...) wystawił wyciąg z ksiąg banku nr (...), z którego wynikało, iż w księgach banku na dzień 18 marca 2017 roku figuruje zadłużenie B. B. (2) z tytułu umowy o pożyczkę nr (...) z dnia 2 grudnia

2010 roku w kwocie 48 263 zł i 71 gr. Na kwotę składała się kwota niespłaconego kapitału w kwocie 43 646 zł 64 gr kwota niespłaconych odsetek umownych w 2823 zł 15 gr kwota odsetek za zwłokę w 1793 zł 92 gr.

/wyciąg z ksiąg banku – k. 77/

Sąd zważył co następuje :

W niniejszej sprawie bank dochodził od powódki należności z tytułu pożyczki zawartej w dniu 2 grudnia 2010 roku twierdząc, iż pozwana pożyczki tej nie spłaciła. W celu wykazania swego roszczenia powód reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika dołączył do akt sprawy wyłącznie kserokopie dokumentów takich, jak: umowa pożyczki i jej wypowiedzenie, potwierdzenie przelewu pożyczki na rachunek bankowy pozwanej oraz wydruk ze strony Poczty Polskiej SA z zakładki „śledzenie przesyłek” na potwierdzenie, iż pozwana odebrała wypowiedzenie umowy pożyczki. Kolejnym dokumentem, który złożył powód do akt sprawy był oryginalny wyciąg z ksiąg banku, w którym wskazano kwotę zadłużenia pozwanej oraz czynność prawną, z jakiej zadłużenie to miało pochodzić.

Pozwana w swoich pismach procesowych w sposób wyraźny i jednoznaczny zakwestionowała wartość dowodową dołączonych do akt sprawy kserokopii dokumentów zarzucając powodowi nieudowodnienie swojego roszczenia. Pomimo takiego stanowiska pozwanej powód w dalszym ciągu nie złożył do sprawy odpisów dokumentów poświadczonych za zgodność z oryginałem.

W tej sytuacji rozstrzygnięcie sprawy zależało od oceny mocy dowodowej złożonych przez powoda kserokopii oraz wyciągu z ksiąg banku.

W pierwszej kolejności wskazać należy że zgodnie z przepisem art. 95 ust. 1 pr.bank. księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności zachowują moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisu w księgach wieczystych. Jednakże z uwagi na treść przepisu art. 95 ust. 1 a ustawy pr.bank. moc prawną powyższych dokumentów nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym. W konsekwencji wyciąg z ksiąg bankowych złożony jako dowód w postępowaniu cywilnym może być uznany za wyłącznie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kodeksu postępowania cywilnego. Jako taki stanowi on jedynie dowód tego, że osoba która podpisała wyciąg bankowy złożyła zawarte w nim oświadczenie. Z tych względów wyciąg z ksiąg banku złożony przez powoda w niniejszej sprawie nie dowodzi istnienia zobowiązania pozwanej i jego wysokości, a jest jedynie dowodem tego, że podpisujący wyciąg pracownik banku twierdzi, że takie zadłużenie pozwanej istniało. Dokument prywatny, jak każdy inny środek dowodowy w postępowaniu cywilnym, podlega swobodnej ocenie sądu na podstawie art. 233 § 1 kodeksu postępowania cywilnego. Jego wiarygodność nie może być z góry kwestionowana tylko z uwagi na fakt, iż nie jest to dokument urzędowy, jednakże w ocenie sądu jego moc dowodowa powinna podlegać ocenie w kontekście całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W niniejszym postępowaniu problemem było jednak to, iż złożony wyciąg z ksiąg banku był jedynym dokumentem, jaki złożył powód reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika. Poza kserokopiami określonych dokumentów powód nie zaoferował w sprawie żadnego innego dowodu, który mógłby potwierdzić fakt zawarcia umowy z pozwaną, jak również istnienie zadłużenia wynikającego z niespłaconej umowy pożyczki. Jeżeli chodzi o kolejną moc dowodową kserokopii w orzecznictwie utrwalili się poglądy, iż niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem (uchwała Sądu Najwyższego z 29 marca 1994 roku III CZP 37/94). W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że podobnie jak odpis dokumentu, należy uznać kserokopię za dokument stanowiący dowód istnienia oryginału i dlatego podlegający podwójnej ocenie- raz jako dokument prywatny mający stanowić źródło wiadomości o istnieniu oryginalnego dokumentu, a drugi raz jako dokument prywatny mający stanowić źródło wiadomości o dochodzonym przez powoda roszczeniu. W postępowaniu opartym na dokumencie prywatnym źródłem wiadomości jest zawarte w nim i podpisane oświadczenie. Oznacza to, że dla uznania kserokopii za dokument prywatny świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w niej treści niezbędne jest oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem będzie umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać

kserokopię za dokument prywatny świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowany. Bez wspomnianego poświadczenia kserokopia nie może być uznana za dokument, a tym bardziej za dokument niebudzący wątpliwości. Z kolei w uzasadnieniu postanowienia z 26 listopada 2014 roku w sprawie III CSK 254/13 Sąd Najwyższy stwierdził że posłużenie się nie potwierdzoną kserokopią jako środkiem mającym posłużyć ustaleniu treści pisemnego dokumentu uznać należy za dopuszczalne tylko wówczas, kiedy z przyczyn faktycznych uzyskanie dostępu do oryginału lub wypisu lub odpisu funkcjonującego na prawach oryginału nie jest możliwe dla strony, a także dla sądu.

W rozpoznawanej sprawie pełnomocnik powoda, mimo wyrażnego i jednoznacznego zakwestionowania przez pozwaną wartości dowodowej dołączonych do pozwu kserokopii oraz wyciągu z ksiąg bankowych, w żaden sposób do zarzutu tego się nie ustosunkował i mimo, iż złożył pismo procesowe stanowiące replikę na pismo pozwanej zawierające wskazane zarzuty, w dalszym ciągu nie uwierzył w złożonych kopii dokumentów. Nie twierdził także, aby po stronie banku występowały jakiegokolwiek trudności w uzyskaniu oryginałów dokumentów, które uniemożliwiłyby złożenie ich w sądzie.

W tej sytuacji, skoro wyłączną podstawą ustaleń sądu miałyby być kserokopie oraz jeden dokument prywatny (wyciąg z ksiąg bankowych), którego sąd nie mógł zestawić i porównać z żadnym innym dowodem, jednym możliwym rozstrzygnięciem sprawy było oddalenie powództwa z uwagi na nieudowodnienie roszczenia przez powoda na podstawie art. 6k.c., Powód nie wykazał bowiem, że zawarł z pozwaną umowę pożyczki, ani, że ją wypowiedział. Nie wykazał także wysokości zadłużenia obciążającego pozwaną.

Z uwagi na powyższe motywy rozstrzygnięcia zbędne stało się rozpoznawanie zarzutów pozwanej odnośnie niewykonania umowy przez powoda,

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c, zasądzając od powoda na rzecz pozwanej koszty zastępstwa procesowego w stawce 3600 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa kwocie 17 zł.